

ственни движения, съвсѣмъ отличителни едно отъ друго, при пръвъ погледъ, но армоническо свързани чрѣзъ основното си побуждение. Материализмътъ е главната пружина въ сичкитѣ тия безцвѣтни души, той ражда инстинктитѣ имъ, той ръководи лимтенията имъ... Не, рѣшително моятъ важенъ дивичъ, за който съмъ излѣзълъ днесъ, вѣроятно не обитава въ тая областъ, нейната атмосфера му е отровна и той е бѣгалъ другадѣ. И азъ щж кажж, като чича Та-наска: нѣмахъ кжсметъ! Азъ щж се върнж довечера съ праздни ржцѣ и неотварянъ портофелъ.

## XXI

## Едно ново бѣгство.

Кардашевъ остави паметника.

Не му се щеше да се заврѣша още въ града.

Той и сега имаше нужда отъ въздухъ и уединение.

Зафана да се расхожда по край акациитѣ, на длѣжъ по шосето.

Доста минувачи имаше; нѣкои познайници го здрависахъ съ шепки.

Двама даже го спрѣхъ съ любезно ржкуване, за да му кажатъ — първия, че не го е видѣлъ отъ дълго врѣме, а другиятъ — че види два бѣли косма въ косата му.

— Че откакво остарѣхте тѣй?

Кардашевъ се усмихва вѣжливо, защото незнае какво да отговори на такъвъ задлжителенъ въпросъ.

— Азъ ви знамъ, че сте млади още? — добавя познайкътъ, като се вторачва съ много сериозенъ видъ въ лицето му.

— Вие ми правите комплиментъ.

— Че на колко години сте!.. Чакай, още други косми видѣхъ задъ ухото!